

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **J. Z.**, narozený X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. CPR-20571-3/ČJ-2024-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. CPR-20571-3/ČJ-2024-930310-V236 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ze dne 27. 2. 2024, č. j. KRPA-70380-15/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že je viněn z neoprávněného pobytu v České republice (dále jen „ČR“), a to od 28. 5. 2023 do 27. 2. 2024, kterého se měl dopustit po konci platnosti pobytového oprávnění na území Polska.
3. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí jako správné, navzdory jeho vadám, které žalobce spatřuje primárně v tom, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu uvádí, že žalobce se: *„nikterak nezajímal o svůj oprávněný (resp. neoprávněný) pobyt, to začal až poté, co byl na svůj neoprávněný pobyt upozorněn kontrolující hlídkou Policie ČR. Do té doby nečinil žádné kroky k tomu, aby tuto skutečnost uvedl do řádného stavu, a spoléhal pouze na to, že nebude hlídkou policie ČR kontrolován a jeho neoprávněný pobyt či pracovní činnost nebude odhalena.“*
4. Tento závěr kontrastuje se skutečným stavem věci, neboť žalobcův nelegální pobyt nebyl odhalen kontrolující hlídkou, a žalobce se tak nespolehal na to, že se vyhne kontaktu s policejním orgánem, neboť to byl naopak on sám, kdo se dobrovolně dostavil na pracoviště policejního orgánu a iniciativně požádal o zahájení správního řízení, v rámci kterého chtěl odhalit předmětný protiprávní stav. Právě z tohoto důvodu se žalobce domáhal uložení příznivějšího opatření, resp. opatření s platností toliko na jeden rok, neboť se domnívá, že významně přispěl k odstranění svého nelegálního pobytu, přičemž spolupracoval se správním orgánem při objasnění skutečného stavu věci.
5. Odůvodnění rozhodnutí je tak založeno na nepravdách, žalobce v tomto ohledu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66, které uvádí, že odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí, musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc. Při vypracování odůvodnění ponechává správní řád správnímu orgánu na vůli, jaký postup pokládá v konkrétní věci za nejvhodnější. Zpravidla, pokud jde o skutkovou stránku, se nejprve vylicí podstata věci, a potom následuje rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. V odůvodnění je nutno reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení, na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, a vypořádat se i s případnými rozpory v jednotlivých důkazech. Poté by

měly být uvedeny závěry o tom, které skutečnosti jsou vzaty za nepochybně zjištěné, posoudí se právní význam těchto skutečností a vysloví úsudek o předmětu řízení. S poukazem na právní normu, citovanou ve výroku rozhodnutí, se zdůvodní její použití v konkrétním případě.

6. Žalobce tak pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje ho zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady.
8. K žalobní námitce, že žalovaný potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí jako správné navzdory jeho vadám, které žalobce spatřuje primárně v tom, že závěr v rozhodnutí nalézacího správního orgánu, který žalobce v podané žalobě cituje, kontrastuje se skutečným stavem věci, žalovaný uvedl, že citovaný závěr není uveden v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno (str. 2), že účastník řízení se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k vyřešení pobytu na území ČR, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí opětovně posuzuje skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, a to i dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu I. stupně a spolupráci se správním orgánem I. stupně, i dobu, po které se dostavil žalobce řešit neoprávněný pobyt.

IV. Obsah správního spisu

9. Cizinec se dne 27. 2. 2024 dobrovolně dostavil na Policii ČR k řešení svého pobytu, nepředložil žádné platné oprávnění k pobytu na území ČR nebo jiného členského státu EU a smluvních států, v pase měl polské vízum s platností od 7. 8. 2022 do 20. 9. 2022. Požádal o zahájení řízení o správním vyhoštění a domníval se, že adekvátní doba zákazu pobytu činí jeden rok.
10. Při výslechu dne 27. 2. 2024 cizinec uvedl, že dne 25. 8. 2022 přicestoval z Uzbekistánu do Polska letecky, do Polska přijel za prací, byl tam do 25. 8. 2023, kdy přijel do ČR taxislužbu, doklad od přepravy nemá. Do ČR přijel za prací, dělal rekonstrukce bytů, pracovní povolení nemá. K pobytu se nehlásil, bydlí různě, přesnou adresu nezná, zdravotní pojištění nemá. Neoprávněného pobytu si je vědom, Je zdravý, nemá zde žádné vazby, rodinu má v Uzbekistánu (tři děti, manželka, sourozenec, rodiče), bydlí tam v rodinném domě, vrátit se může, vycestuje dobrovolně, ve vlasti mu nic nehrozí.
11. Prvostupňový správní orgán uzavřel, že účastník řízení pobýval na území ČR ode dne 28. 5. 2023 do 27. 2. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a na území členských států EU a smluvních států pobýval ode dne 21. 9. 2022 do dne 27. 2. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník nedisponuje žádným pobytovým povolením na území ČR a ani na území členských států EU a smluvních států, a proto správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
12. V podaném odvolání účastník nespороval svůj neoprávněný pobyt, ale namítal, že délka zákazu vstupu je nepřiměřeně tvrdá, a to s ohledem na skutečnost, že se přičinil jak o odstranění protiprávního stavu, tak i o prokázání skutečného stavu věci, neboť řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

- spolupracoval se správním orgánem. Domníval se, že postačí opatření ve výměře 1 rok, neboť i v průběhu nadcházejícího týdne plánuje vycestovat do domovského státu.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že účastník se dne 27. 2. 2024 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k řešení pobytu na území ČR a nepředložil žádné platné oprávnění k pobytu na území ČR nebo jiného členského státu EU a smluvních států. Do protokolu uvedl, že na území Polska přicestoval dne 25. 8. 2022 a na území ČR přicestoval dne 25. 8. 2023 za účelem práce, a to taxi službou z Polska.
 14. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí pobyt účastníka na území ČR bez platného oprávnění k pobytu ode dne 28. 5. 2023 do dne 27. 2. 2024, i přes to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí sám správní orgán I. stupně uvádí, že účastník řízení na území ČR přicestoval dne 25. 8. 2023. Žalovaný toto posoudil jako pouhý omyl v psaní, který pak ve svém rozhodnutí upřesnil. Žalovaný měl za to, že upřesněním dat, od kterých došlo k protiprávnímu jednání účastníka mu nemohla být způsobena žádná újma.
 15. Žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 17 písm. b) zákona o pobytu cizinců cizinec může pobývat na území přechodně na základě krátkodobého víza uděleného podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, v příloze č. 1 je jasně stanoveno, že na státního příslušníka Uzbekistánu se vztahuje vízová povinnost, a je tedy povinen na území ČR i na území členských států EU pobývat a překračovat hranice a vstupovat na území na vízum. Tím, že účastník řízení na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, porušil povinnost uvedenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců a naplnil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 téhož zákona.
 16. Účastník přicestoval na území členských států Evropské unie, tj. do Polska, dne 25. 8. 2022 (otisk vstupního razítka vyznačeného v cestovním dokladu) na základě krátkodobého schengenského víza platného od 7. 8. 2022 do 20. 9. 2022, s délkou pobytu 30 dnů a jedním vstupem, na území ČR přicestoval dne 25. 8. 2023. Do uplynutí doby platnosti krátkodobého schengenského víza, tj. do dne 20. 9. 2022, účastník řízení ze schengenského prostoru nevycestoval a ani o žádný jiný druh oprávněného pobytu nepožádal, a tedy ode dne 21. 9. 2022 pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, a i přes to vstoupil na území ČR dne 25. 8. 2023 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník tedy ode dne 21. 9. 2022 do dne 27. 2. 2024 pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a ode dne 25. 8. 2023 do dne 27. 2. 2024 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a vydání správního vyhoštění z území členských států EU a smluvních států v daném případě bylo zcela namístě.
 17. K námitkám, že se účastník přičinil o odstranění protiprávního stavu, tak i o prokázání skutečného stavu věci, neboť řádně spolupracoval se správním orgánem, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně posuzoval i dobrovolné dostavení se účastníka ke správnímu orgánu I. stupně, jeho doznání a i spolupráci se správním orgánem I. stupně, a to v rámci posuzování přiměřenosti vydávaného rozhodnutí a při stanovení doby, po kterou nelze

účastníku řízení umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států. Žalovaný dodal, že účastník měl svou situaci řešit před uplynutím doby krátkodobého schengenského víza a bylo na něm, aby si včas požádal o oprávnění k pobytu na území členských států EU a smluvních států, což neučinil, naopak v době již neoprávněného pobytu na území členských států EU a smluvních států vstoupil na území ČR. Svou situaci mohl vyřešit v souladu se zákonem před uplynutím doby platnosti krátkodobého víza, a tím se mohl vyhnout pro něj nepříjemným situacím. Je pak zcela jen vinou účastníka, že se dostal do této situace, kdy po určitou dobu bude jeho pobyt na území členských států Evropské unie a smluvních států nežádoucí.

18. Správní orgán I. stupně před vydáním napadeného rozhodnutí zkoumal, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání účastníka řízení, délku jeho pobytu na území. Účastník neprokázal žádnou vazbu, která by ho tak pevně a trvale k ČR nebo Evropské unii vážala, aby vydané rozhodnutí o správním vyhoštění bylo možné považovat za nepřiměřené, a to i po posouzení upřesněné doby neoprávněného pobytu na území ČR. Účastník řízení může přenést svůj rodinný život do Uzbekistánu, nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by toto znemožňovala. Na území ČR nemá žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby a nevlastní žádný majetek, má se kam vrátit a nebrání mu žádné okolnosti vést rodinný život na území Uzbekistánu, kde se shledá se svojí rodinou (manželka a 3 děti, rodiče a sourozenec, účastník s rodinou bydlí v rodinném domě).
19. Při stanovení doby, po kterou účastníku nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, správní orgán I. stupně zvážil prokázané protiprávní jednání účastníka řízení a přiměřenost vydávaného rozhodnutí a tuto dobu stanovil v zákonem stanoveném rozpětí. Žalovaný ve prospěch zohlednil spolupráci účastníka se správním orgánem, dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu I. stupně za účelem řešení pobytu, skutečnost, že účastník vypovídal a doznal se, šlo o první zjištěné protiprávní jednání. Žalovaný k tomuto dále uvedl, že přibližně 6 měsíců nelegálního pobytu na území ČR není krátká doba, od 21. 9. 2022 (po uplynutí krátkodobého schengenského víza vyznačeného v cestovním dokladu) do dne 27. 2. 2024, tedy přibližně 1 rok a 5 měsíců pobýval neoprávněně na území Evropské unie, přicestoval na území ČR za účelem práce, vykonával výdělečnou činnost i přes to, že nebyl oprávněn na území ČR pobývat ani pracovat, neoprávněného pobytu na území členských států EU i na území ČR si byl vědom, překračoval vnitřní hranice členských států EU bez platného oprávnění k pobytu, a to z Polska do ČR dne 25. 8. 2023, i přes to, že věděl o svém neoprávněném pobytu. Účastník vyjádřil úmysl vycestovat do domovského státu, což neučinil, neboť vycestování účastníka nevyplývá z informačního systému policie. Žalovaný zohlednil dobu, po které se dostavil řešit pobyt (po přibližně 6 měsících pobytu na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a po přibližně 1 roce a 5 měsících pobytu na území členských států EU a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu). Konečně účastník k oprávněnému pobytu žádné kroky neučinil, nemá sjednané zdravotní pojištění a neoznámil policii místo pobytu na území ČR.
20. Vzhledem k výše uvedeným zjištěním žalovaný nepřistoupil ke změně doby, po kterou účastníku řízení nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, a to i přes to, že upřesňoval dobu pobytu účastníka řízení na území ČR bez platného

oprávnění k pobytu. Vyměřenou dobu zákazu pobytu 18 měsíců hodnotil jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. V daném případě zákaz pobytu v délce 18 měsíců (lze uložit správní vyhoštění až na 5 let), nikterak nevybočuje z mezí správního uvážení správního orgánu I. stupně. I v případě podstatně kratší doby neoprávněného pobytu „jen“ na území ČR bývá stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, též i v délce 18 měsíců.

21. Účastník porušil právní předpisy nejen ČR, ale i právní předpisy Evropské unie. Žalovaný dodal, že fungování imigračního systému je založeno na respektování zákona o pobytu cizinců a právních předpisů EU, a nelze tedy bagatelizovat zájmy státu. Zájemem státu je, aby na území ČR a na území členských států EU a smluvních států pobývali pouze ti cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili protiprávního jednání, respektují právní předpisy a pobývají na území ČR a na území členských států EU a smluvních států v souladu se zákonem.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
24. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
25. Žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán nesprávně uvedl, že se nikterak nezajímal o svůj pobyt do doby, než byl na svůj neoprávněný pobyt upozorněn kontrolující hlídkou Policie ČR. Do té doby nečinil žádné kroky k legalizaci pobytu a

spoléhal pouze na to, že nebude hlídkou policie ČR kontrolován a jeho neoprávněný pobyt či pracovní činnost nebude odhalena.

26. Soud této námitce nemůže přisvědčit. Citaci uvedenou v žalobě soud v prvostupňovém (ani napadeném) rozhodnutí nenalezl. Obě rozhodnutí naopak výslovně uvádí, že se žalobce dostavil dne 27. 2. 2024 na policii dobrovolně. Pokud prvostupňový orgán uvedl, že žalobce neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu, bylo tím myšleno, že žádné kroky neučinil po skončení platnosti jeho víza (tj. ode dne 21. 9. 2022) do dne 27. 2. 2024, kdy se dostavil na policii. Žalovaný pak výslovně dobrovolné dostavení se na policii, doznání a spolupráci zohlednil při úvahách o délce zákazu pobytu.
27. Odůvodnění obou rozhodnutí jsou korektní a vycházejí ze zjištěného skutkového stavu, soud neshledal opodstatněnou námitku, že by odůvodnění byla založena na nepravdách, či že by odůvodnění vykazovala zásadní nedostatky a odporovala odkazované judikatuře.
28. Délku zákazu pobytu je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
29. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se dobrovolně na policii dostavil, s orgány spolupracoval, doznal se, dříve byl bezúhonný. Naopak v neprospěch cizince správní orgány zohlednily délku nelegálního pobytu v ČR, předchozí nelegální pobyt v EU, přicestování na území ČR za účelem práce, výkon výdělečné činnosti i přes to, že nebyl oprávněn na území ČR pobývat ani pracovat, vědomost o neoprávněném pobytu, překročení vnitřní hranice členských států EU přes vědomost o neoprávněném pobytu, konečně účastník přes deklarovaný záměr vrátit se dobrovolně do vlasti nevycestoval, žalovaný též hodnotil dobu, po které se účastník dostavil řešit pobyt (a to po přibližně 6 měsících pobytu na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a po přibližně 1 roce a 5 měsících pobytu na území členských států EU a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu), k oprávněnému pobytu žádné kroky účastník neučinil, neměl sjednané zdravotní pojištění a neoznámil policii místo pobytu na území ČR.
30. Soud zvažoval, zda skutečnost, že se žalobce dobrovolně dostavil na policii s žádostí o zahájení správního řízení, neodůvodňuje kratší délku zákazu pobytu, s ohledem na další okolnosti případu žalobce, jak je popsal žalovaný v napadeném rozhodnutí, však soud neshledal, že by správní orgány překročily zákonem stanovené meze správního uvážení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. června 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně